

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **N. Q. D.,** zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 10. 2016, č. j. 41 A 57/2016 – 45,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2016, č. j. MV-87369-3/OAM-2015.

[2] Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a současně jím bylo potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Přijímací středisko cizinců Zastávka (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 4. 2016, č. j. CPR-14068/ČJ-2015-931200-SV, kterým bylo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo stěžovateli správní vyhoštění a stanovena doba 5 let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, neboť opakovaně porušoval právní předpisy, mařil výkon soudních i správních rozhodnutí a pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn.

[3] Stěžovatel se dostavil dne 3. 4. 2015 do Přijímacího střediska cizinců Zastávka s úmyslem požádat o mezinárodní ochranu. Prokázal se cestovním pasem Vietnamské socialistické republiky č. X, vystaveným na jméno N. Q. D., X, v němž nebyl proveden žádný záznam osvědčující, že by mu byl na území České republiky povolen pobyt nebo uděleno vízum k pobytu. Po provedení lustrací v policejních evidencích a sejmutí otisků prstů bylo zjištěno, že stěžovatel v minulosti používal několik identit: N. D. D., N. D. N. D. a D. N. D., vždy s datem nar.: X a st. příslušností: Vietnamská socialistická republika. Na území České republiky přicestoval v roce 2001, přičemž platný cestovní pas, vč. víza, předal po příletu jiné osobě a dále se na území České republiky zdržoval bez dokladů. Na posledně zmíněnou identitu: D. N. D. mu bylo rozhodnutím Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Plzeň ze dne 28. 4. 2003, č. j. SCPP-760/PL-OPK-1-2002, uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti na 3 roky. Následně byl pod identitou N. D. D. opakovaně odsouzen k trestu vyhoštění na 4 roky za spáchání trestného činu maření výkonu rozhodnutí, kterého se dopustil tím, že se zdržoval na území České republiky, ačkoli mu byl pobyt zakázán – viz trestní příkazy Okresního soudu v Chebu ze dne 30. 8. 2005, sp. zn. 4 T 106/2005, a ze dne 9. 12. 2005, sp. zn. 6 T 96/2005. Stěžovatel se nadále zdržoval na území České republiky a na tutéž identitu byl odsouzen k trestu vyhoštění na 1 rok a k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců – viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 11. 2007, sp. zn. 6 To 561/2007. Stěžovatel rovněž opakovaně pod toutéž identitou: N. D. D. žádal o azyl, resp. mezinárodní ochranu na území České republiky; poprvé dne 13. 11. 2002, podruhé dne 11. 7. 2008 z výkonu trestu odnětí svobody, přičemž ani v jednom případě nebyl úspěšný – v podrobnostech viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2005, č. j. 1 Azs 110/2004 – 44 a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 Azs 30/2009 – 56.

[4] V průběhu (druhého) řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo stěžovateli uděleno vízum za účelem strpění pobytu od 18. 3. 2009 do 13. 9. 2009, jehož platnost zanikla dnem právní moci shora citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel byl proto povinen ve lhůtě 30 dnů (do 16. 8. 2009) vycestovat. Nadále však pobýval na území České republiky, ačkoli k tomu nebyl oprávněn, načež se dostavil dne 3. 4. 2015 do Přijímacího střediska cizinců Zastávka. Dne 28. 4. 2015 s ním správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním vyhoštění, které opakovaně přerušil z důvodu probíhajícího řízení o předběžné otázce.

[5] Stěžovatel totiž dne 14. 4. 2015 podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky s tím, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie – konkrétně bratrem cizince, jehož syn T. N. N., X, je občanem České republiky. Tuto žádost Ministerstvo vnitra zamítlo rozhodnutím ze dne 2. 9. 2015, č. j. OAM-5408-29/PP-2015, pro nesplnění podmínek podle § 87b odst. 2 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců, neboť nebylo prokázáno, že by měl stěžovatel se jmenovaným občanem České republiky trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žil s ním ve společné domácnosti. To posléze potvrdila i Komise pro rozhodování ve věcech cizinců, která svým rozhodnutím ze dne 23. 11. 2015, č. j. MV-167813-5/SO-2015, zamítla odvolání stěžovatele.

[6] Následně správní orgán I. stupně pokračoval v řízení o správním vyhoštění a z procesní opatrnosti si vyžádal ještě provedení pobytové kontroly na adrese stěžovatele, jakož i na adrese jeho synovce. Tyto opakované kontroly neprokázaly sdílení společné

pokračování

domácnosti a nijak nezpochybnily závěr učiněný v řízení o povolení k přechodnému pobytu, dle kterého stěžovatele nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Proto si správní orgán I. stupně vyžádal závazné stanovisko k možnosti vycestování stěžovatele. Vzhledem k tomu, že žádný důvod znemožňující vycestování nebyl shledán, vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o správním vyhoštění, v němž uvedl, že stěžovatel užíval různé identity, vědomě, dlouhodobě a opakovaně porušoval právní předpisy České republiky, a aby se vyhnul realizaci vyhoštění, zneužil institut azylu, resp. mezinárodní ochrany. Tímto jednáním naplnil zákonem předpokládané důvody pro vydání rozhodnutí o správní vyhoštění, které nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Proti rozhodnutí o správním vyhoštění podal stěžovatel odvolání, které žalovaný výše citovaným rozhodnutím zamítl a současně toto rozhodnutí potvrdil.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[7] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, v níž zpochybnil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění z hlediska zásahu do jeho rodinného a soukromého života. Závěry správního orgánu I. stupně i žalovaného v otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí považoval stěžovatel za nedostatečně odůvodněné a odporující skutkovému stavu věci; ten nebyl náležitě zjištěn a správní orgány mu upřely postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie uplatňovaného z titulu jeho vztahu se synovcem – panem T. N. N., který je českým státním občanem a se kterým sdílí společnou domácnost. Ignoraci skutečného stavu věci stěžovatel v závěru žaloby ilustroval na tom, že správními orgány nebylo zohledněno ani přiznání odkladného účinku žalobě, kterou podal proti rozhodnutí ve věci zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu.

[8] Krajský soud měl tvrzení stěžovatele ohledně jeho vztahu se synovcem za účelová. S ohledem na obsah spisu uvedl, že T. N. N. má v České republice své rodiče, kteří společně s ním bydlí na adrese: X. Není tedy důvodu, aby se stěžovatel o jmenovaného staral, zvláště když se jedná o osobu zletilou a studující v Praze, jak bylo prokázáno během pobytových kontrol. Stěžovatel navíc ani žádnými listinnými důkazy neprokázal, že by byl se jmenovaným českým státním občanem skutečně pokrevně spřízněn ve vztahu strýc – synovec. Současně krajský soud poukázal na to, že stěžovatel má na území České republiky svoji rodinu, neboť dne 21. 12. 2015, tj. během řízení o správním vyhoštění, uzavřel na Velvyslanectví Vietnamské socialistické republiky v Praze sňatek s paní T. P. N., nar. X, st. příslušnicí Vietnamské socialistické republiky. Jmenovaná přitom jako adresu svého pobytu, jakož i pobytu svých dětí – nar. X a X, obě st. příslušníci Vietnamské socialistické republiky, uvádí: X.

[9] K tomu krajský soud doplnil, že obě výše uvedené adresy v Chebu se nachází poměrně blízko sebe a nevyloučil, že stěžovatel se stýká s panem T. N. N. a jeho rodiči. Nicméně uzavřel, že stěžovatel má svoji rodinu a nebylo prokázáno, že by na území České republiky žil se svým synovcem, který zde má své vlastní rodiče, s nimiž sdílí společnou domácnost. Žalovaný, resp. správní orgán I. stupně v tomto ohledu provedl řádné dokazování, zejména několik pobytových kontrol, z nichž jsou sepsány úřední záznamy

založené ve spise. Naproti tomu stěžovatel žádné další doplnění dokazování nenavrhl, jednání s orgány policie se vyhýbal a nedostavil se ani k jednání krajského soudu. Na základě toho tedy podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl s odkazem na § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[10] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost. V ní nejprve uvedl, že krajský soud svůj rozsudek naprosto nedostatečně a nesprávně odůvodnil. Dle jeho názoru se nevypořádal s námitkou nesprávného posouzení napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně, z hlediska přiměřenosti zásahu do jeho rodinného a soukromého života. Z toho dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu, který v rámci odůvodnění rozsudku pochybil též tím, že se nevypořádal s námitkou týkající se odkladného účinku, který byl přiznán jeho žalobě podané ve věci povolení k přechodnému pobytu.

[11] Dalšího pochybení se dle názoru stěžovatele dopustil krajský soud tím, že aproboval postup správních orgánů, které nedostatečně zkoumaly a vyhodnotily jeho rodinné vztahy na území České republiky. Správní orgány na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci upřely stěžovateli postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie. Stěžovatel tvrdí, že žije ve společné domácnosti s občanem Evropské unie – panem D. T. N., který je českým státním občanem a se kterým má vztah obdobný vztahu otec – syn. Toto správní orgány ignorovaly, aniž by však vzájemný vztah stěžovatele a jmenovaného blíže posoudily. Závěrem stěžovatel shrnul, že krajský soud nevypořádal některé žalobní námitky a zároveň jedinou námitku, kterou vypořádal, nesprávně právně posoudil. Je tedy zjevné, že napadený rozsudek byl vydán v rozporu se zákonem, a proto navrhl, aby ho Nejvyšší správní soud zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se krajský soud dostatečně zabýval situací stěžovatele – tedy jeho dosavadním pobytovým statusem i tvrzením o jeho vztahu a soužití se synovcem. Toto soužití nebylo prokázáno a žalovaný má za to, že závěry krajského soudu jsou v tomto směru srozumitelně a řádně odůvodněny. Krajský soud nebyl povinen výslovně reagovat na každou dílčí námitku; podstatné je, že z odůvodnění rozsudku je stanovisko krajského soudu v dané věci zcela zřejmé. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k následujícímu závěru.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[15] Podstata věci spočívá v otázce přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Tato otázka byla předmětem posouzení obou rozhodujících správních orgánů, k čemuž je zavazuje především § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého platí následující: „*Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*“

[16] Posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo vyvolat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců tedy není věcí správního uvážení správního orgánu, ale otázkou interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu. To potvrzuje i relevantní judikatura zdejšího soudu s tím, že dojde-li správní orgán k závěru, že správní vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do práva na respektování rodinného a soukromého života cizince, nemá žádný prostor pro úvahu, jak dále postupovat, a je povinen rozhodnutí o správním vyhoštění nevydat; srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, či ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014 – 35, publ. pod č. 3330/2016 Sb. NSS.

[17] V případě stěžovatele správní orgány žádnou překážku pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění neshledaly, neboť měly za to, že se nejedná o nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života stěžovatele; to aproboval též krajský soud, jehož závěry stěžovatel v kasační stížnosti zpochybnil a rozsudek napadl nejen z důvodu nezákonnosti, ale rovněž z důvodu nepřezkoumatelnosti.

[18] Nejprve k namítané nepřezkoumatelnosti, která představuje takovou vadu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. V opačném případě je nutné napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.) nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).

[19] Veškerá výše uvedená kritéria napadený rozsudek krajského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné a odůvodněné rozhodnutí. Z jeho obsahu je jasné, jaké otázky krajský soud považoval za rozhodné, a vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jakož i nosné důvody (*ratio decidendi*), které v napadeném rozsudku vyslovil, jsou zřetelné. Ve své podstatě zde jde o stále stejnou a tutéž námitku, resp. žalobní bod týkající se přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života cizince – stěžovatele; ten k uvedenému žalobnímu bodu vztahuje vlastně veškerou svoji argumentaci, které se krajský soud věnoval (na str. 15 – 17 odůvodnění napadeného rozsudku) a nelze mu v tomto směru vyčítat výslovné nezohlednění všech dílčích námitek, které stěžovatel uplatnil.

[20] Jednoduše řečeno – skutečnost, že krajský soud výslovně nereagoval na veškerou argumentaci stěžovatele, sama o sobě nezakládá nepřezkoumatelnost jeho rozsudku. Důležité je, že krajský soud zcela jednoznačně vyjevil svůj pohled na věc, když s odkazem na obsah spisu vyhodnotil jako účelové tvrzení stěžovatele ohledně jeho soužití se synovcem, od něhož odvíjel zásah do svého soukromého a rodinného života. Krajský soud v této souvislosti podrobně rekapituloval dosavadní pobyt stěžovatele na území České republiky, vč. opakovaného měnění identity, a neopomenul ani uzavření sňatku stěžovatele během řízení o správním vyhoštění. Skutečnost, že se přitom výslovně nevypořádal s dílčí argumentací týkající se nezohlednění odkladného účinku přiznaného žalobě podané ve věci povolení k přechodnému pobytu, je vadou odůvodnění rozsudku, která však nemá vliv na jeho zákonnost. Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí není nutno pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý argument účastníka řízení (k tomu srov. judikaturu Ústavního soudu, zejm. nález ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, publ. jako N 3/36 SbNU 19, nález ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, publ. jako N 108/41 SbNU 349, či nález ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09, publ. jako N 207/54 SbNU 565).

[21] Nejvyšší správní soud proto považuje napadený rozsudek za přezkoumatelný a současně konstatuje, že souhlasí s vyslovenými závěry krajského soudu – tzn., že rozhodnutím o správním vyhoštění nedošlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[22] Zásah do svého rodinného a soukromého života stěžovatel v daném případě konstruuje na tom, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie – a to z titulu svého vztahu se synovcem, panem T. N. N., který je českým státním občanem. Podle stěžovatele nebyl jejich vzájemný vztah dostatečně zkoumán správními orgány a na základě toho byl pak také nesprávně vyhodnocen.

[23] Nejvyšší správní soud je toho názoru, že vztahem stěžovatele a pana T. N. N. se správní orgány zabývaly dostatečně důkladně. Nevycházely z prostého faktu, že stěžovateli byla zamítnuta žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, kterou podal s odkazem na to, že je rodinným příslušníkem jmenovaného českého státního občana – a tedy občana Evropské unie. Poté, co byla stěžovateli žádost pravomocně zamítnuta, požádal správní orgán I. stupně o součinnost místně příslušný orgán policie v Sokolově, který opakovaně provedl pobytovou kontrolu v Chebu na adresách: X a X. O výsledcích kontrol byly sepsány úřední záznamy, které jsou součástí spisu a ze kterých mj. vyplývá, že pan T. N. N. bydlí na adrese: X, Ch., se svými rodiči a nyní studuje na vysoké škole v Praze. Potvrdil sice, že na uvedené adrese se zdržuje i jeho strýc, tj. stěžovatel, nicméně současně bylo zjištěno též to, že stěžovatel pobývá se svojí manželkou a dětmi na adrese: X, Ch. V době pobytových kontrol (leden až únor 2016) ovšem manželka stěžovatele společně se svými dětmi na této adrese nebyla přítomna, neboť měla být ve Vietnamské socialistické republice. Aniž by Nejvyšší správní soud dále dlouze rekapituloval výsledky jednotlivých pobytových kontrol, kterých bylo celkem pět, je přesvědčen, že již s odkazem na uvedené lze uzavřít, že tvrzení stěžovatele o společném soužití se panem T. N. N. nebylo prokázáno.

pokračování

[24] Toto tvrzení navíc nelze nevidět v kontextu dosavadní imigrační „historie“ stěžovatele v České republice, který opakovaně nerespektoval správní ani soudní rozhodnutí o svém vyhoštění. Naopak, vycestování z území České republiky se setrvale vyhýbal a nadále zde pobýval nelegálně – naposledy téměř šest let v rozmezí let 2009 až 2015. (v podrobnostech viz bod I. odůvodnění tohoto rozsudku). Poté, co s ním bylo v roce 2015 zahájeno řízení o správním vyhoštění, uzavřel sňatek s paní T. P. N., která má dvě nezletilé děti. Nadále přitom zásah do svého soukromého a rodinného života odvíjel od tvrzeného vztahu se synovcem, který má ovšem v České republice vlastní rodinu a ke kterému stěžovatel své pokrevní pouto ani nijak nedoložil; neměl tedy status rodinného příslušníka občana Evropské unie [u něhož by bylo vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podmíněno: a) ohrožením bezpečnosti státu, b) narušením veřejného pořádku (závažným způsobem) či c) ohrožením veřejného zdraví – v podrobnostech viz § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců].

[25] S ohledem na uvedené vůbec nelze uvažovat o nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele – a to tím spíše, že intenzita jeho protiprávního jednání byla velmi vysoká a dosáhla až trestněprávní roviny. Nejednalo se o žádné dílčí administrativní opomenutí, nýbrž o opakované nerespektování právních předpisů, vč. správních a soudních rozhodnutí. Stěžovatel velmi dobře věděl, že na území České republiky pobývá nelegálně, přesto tento protiprávní stav v řádu mnoha let udržoval až do roku 2015. Je proto plně na místě, aby nesl následky svého jednání v podobě správního vyhoštění na dobu 5 let. Tato doba odpovídá zjištěným skutkovým okolnostem věci, jakož i jejich časové posloupnosti a vůbec celkovému přístupu stěžovatele; ten totiž rezignoval na jakoukoli součinnost se správními orgány a z jeho postupu je patrná zjevná účelovost vedená snahou zůstat na území České republiky takříkajíc „za každou cenu“ – s využitím zákonného korektivu v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců obsahujícího zákaz vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, jehož důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

[26] Právo na respektování soukromého a rodinného života požívá ochrany vyjádřené nejen v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ale také – a to především – v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), na který je nutno též poukázat. Citovaný článek Úmluvy garantuje ochranu v situacích skutečně nepřiměřeného zásahu do soukromého či rodinného života cizince, což ovšem není případ stěžovatele. Jeho vztah ke zletilému synovci, od něhož odvozoval zásah do rodinného a soukromého života, byl zpochybněn nejen neprokázáním jejich společného soužití či sdílení společné domácnosti, ale i sňatkem stěžovatele s paní T. P. N., která má dvě nezletilé děti. Pokud jde o samotný vztah a soužití stěžovatele se jmenovanou, nutno podotknout, že není vyloučena možnost jeho přenesení do domovského (příp. jiného) státu. Ostatně stěžovatel v tomto ohledu netvrdil, že by mu cokoli bránilo pobývat se svoji manželkou ve Vietnamské socialistické republice, která se tam dokonce v době pobytových kontrol měla se svými dvěma dětmi zdržovat.

[27] Je totiž třeba brát v úvahu i tzv. extrateritoriální účinky zmíněného čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život

v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98). Mezinárodní závazek České republiky v podobě čl. 8 Úmluvy tak nelze chápat jako neomezený všeobecný závazek respektovat volbu stěžovatele a jeho manželky ohledně země jejich společného pobytu. Při stanovení rozsahu povinností státu je nutno uvážit okolnosti každého konkrétního případu (viz rozsudek ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94). K tomu v případě stěžovatele došlo a Nejvyšší správní soud považuje závěry správních orgánů potažmo krajského soudu za opodstatněné a učiněné na základě náležitě zjištěného skutkového stavu.

V. Závěr a náklady řízení

[28] Ve světle všech výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným ani nezákonným, proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, od účastníka, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalovanému ovšem žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti v tomto řízení nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 13. prosince 2018

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu